

Bruscament, la pròpia absència

Tinc ganes de parlar només si crec que el que dic val molt la pena, de compartir només aquelles coses que em semblin realment interessants.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=J1N8GtDkYfQ>

Un dels meus passatges preferits d'*A la recerca del temps perdut*, de Marcel Proust, és aquell en què -en el volum *El cantó de Guermantes*- explica com, després de tornar a casa de la seva àvia, la troba llegint una carta que ell mateix li ha enviat, sense que la dona repari en la seva arribada. En aquell moment, el narrador s'adona que l'únic testimoni de la seva presència a la sala és ell mateix i que de manera privilegiada està assistint bruscament a la seva pròpia absència.

Assistir bruscament a la pròpia absència. No em negareu que és un concepte meravellós. Ser-hi sense ser-hi, sense causar cap reacció. Sense condicionar els altres a actuar d'una manera determinada. Observar el món, en silenci. Renunciar a la interacció i a la demanda d'atenció. I, per tant, a força de silenci, postular amb els colzes clavats a la taula per arribar a assolir una visió més o menys objectiva que, en els temps que corren, podria ser fins i tot qualificada de clarividència.

Penso sovint en aquesta necessitat de sortir de pla. De mirar, callar i escoltar. D'evitar entrar en alguns debats que no duen enlloc i renunciar a la temptació d'expressar la meua opinió des de tots els mitjans que tinc a l'abast, que són molts i que, per bé i per mal, són francs: tothom se sent legitimat per fer ús de la complaença, la crítica mordaç, la solidaritat temporal, l'analisme polític i, fins i tot, la desqualificació en termes personals amb el salconduit que atorga allò que és efímer per definició.

No estar mai sol és llaminer. Tenir una ocurrència un tediós diumenge a la tarda i compartir-la amb mil persones de manera immediata. Penjar una foto i que tothom et digui que estàs molt guapa. I el revers obscur: el judici. El judici de mil persones que, en un ús completament maquiavèlic del llenguatge, certa xarxa social ha convingut a anomenar amics. Així, a l'engròs.

Com podem tenir el privilegi d'assistir a la pròpia absència si ens passem el dia hiperconnectats, pendants, voyeurs de les vides dels altres que, al seu torn, han decidit compartir la seva darrera calçotada amb tots nosaltres? Com no hem de penjar cap foto de la nostra i passar desapercebuts en aquest gran aparador en què demostrem minut a minut que, malgrat tota la merda que possiblement hi subjau, la nostra vida val la pena?

Doncs mireu, no ho sé. Però em moro de ganes de provar-ho, a risc de tornar amb el cap baix i una necessitat imperiosa d'explicar-ho tot. He penjat un munt de fotos, he explicat tres mil anècdotes personals, he enllaçat la cançó que escoltava en un moment precís i he rigut amb els acudits dels altres, però ara tinc mono de mirar el sostre de casa meua i desconnectar el mòbil. Tinc ganes de tenir una opinió pròpia sobre les coses i expressar-la (acaloradament, segur, que la passió no la penso perdre) mentre faig unes cerveses amb els meus amics de veritat. De no sentir aquella pressió d'haver de dir alguna cosa, del posicionament obligat (Qui ens hem pensat que som?). De parlar només si crec que el que dic val molt la pena. De compartir només aquelles coses que em semblin realment interessants. De llegir paper i no pantalles, còmodament escarxofada al sofà de casa meua.

Aquesta, la trenta-vuit, és la darrera cançó. Parla de silenci, de callar. D'aquell silenci sepulcral i minúscul que segueix als tres cops de batuta del director d'orquestra. Del respecte majúscul que precedeix les coses importants.

El silenci que cal mantenir per tal que, bruscament, et sobrevingui la pròpia absència.

Foto: Thomas Leuthard

Cançó: *These Days*

Artista: The Velvet Underground and Nico.